

Η δομή της φυτοκοινότητας στο οικοσύστημα των ασφακώνων

Σ. Σ. Κανδρέλης

Τμήμα Ζωικής Παραγωγής, Σχολή Τεχνολογίας Γεωπονίας,
Τ.Ε.Ι. Ηπείρου, 451 00 Άρτα

Περίληψη

Η δομή της φυτοκοινότητας του οικοσυστήματος των ασφακώνων αναλύθηκε από στοιχεία που συγκεντρώθηκαν σε τέσσερις θέσεις στη Δυτική Ήπειρο κατά τα έτη 1993 και 1995. Για τον καθορισμό της χλωριδικής σύνθεσης έγιναν μετρήσεις της βλάστησης, ενώ για τον προσδιορισμό των εδαφικών χαρακτηριστικών των θέσεων μελέτης έγιναν δώδεκα τομές, μέχρι εμφανίσεως του μητρικού πετρώματος, μικρού σχετικού βάθους. Σύμφωνα με αυτή την απογραφή καθορίστηκαν οι βιοτικές και οι οικολογικές μορφές. Από την ανάλυση των βιοτικών μορφών βρέθηκε ότι τα θερόφυτα υπερείχαν (41,18%), γεγονός που αποδόθηκε στο ξηρό και θερμό κλίμα, ενώ η επικράτηση των πολυετών ποωδών ειδών (50%) στην ανάλυση των οικολογικών μορφών δείχνει την ικανότητα της προσαρμογής των φυτών στις επικρατούσες ξηροθερμικές συνθήκες.

Λέξεις κλειδιά: Δυτική Ήπειρος, βλάστηση, βιοτικές μορφές, οικολογικές μορφές.

Εισαγωγή

Οι ασφακώνες καλύπτουν μεγάλες εκτάσεις στη χώρα μας, οι οποίες εκτιμούνται σε 5 εκατομμύρια στρέμματα περίπου (Παπαναστάσης 1976). Οι εκτάσεις αυτές έχουν μικρή σημασία για εκμεταλλεύσεις εντατικής μορφής. Εντούτοις όμως, είναι εκτάσεις ζωτικής σημασίας για τη βόσκηση κτηνοτροφικών και θηραματικών ζώων κατά τους φθινοπωρινούς, χειμερινούς και ανοιξιάτικους μήνες, λόγω της κλιματικής ζώνης στην οποία απαντούν.

Η ορθολογική διαχείριση των ασφακώνων πρέπει να στηρίζεται σε οικολογικές αρχές, να έχει στόχο τη βελτίωση της παραγωγής προϊόντων και υπηρεσιών προς όφελος του ανθρώπου αλλά και να λαμβάνει μέριμνα για τη συντήρηση και βελτίωση του λιβαδικού οικοσυστήματος. Προϋπόθεση όμως της επιτυχούς εφαρμογής της ορθολογικής διαχείρισης των ασφακώνων αποτελεί η γνώση της δομής του οικοσυστήματος και των επιπτώσεων στις ανθρωπογενείς επεμβάσεις στις οποίες αυτό είναι προσαρμοσμένο. Άλλωστε, στη φυτοκοινότητα εμφανίζονται είδη που ανήκουν σε διαφορετικές ομάδες αυξητικών ή βιοτικών μορφών, οι οποίες, σε συνδυασμό με τις οικολογικές, εκφράζουν σε μεγάλο βαθμό την επικράτηση των κλιματικών συνθηκών σε μια περιοχή.

Σκοπός της παρούσας εργασίας να διερευνηθεί η δυναμική της βλάστησης του οικοσυστήματος των ασφακώνων, σε συνάρτηση και συνάφεια με τις επικρατούσες εδαφικές συνθήκες και να προσδιοριστούν η βιοτική και η οικολογική μορφή των φυτικών του ειδών.

Μέθοδοι και υλικά

Για τη μελέτη της δομής του οικοσυστήματος των ασφακώνων συγκεντρώθηκαν στοιχεία από τέσσερις θέσεις στη Δυτική Ήπειρο και συγκεκριμένα: Η πρώτη βρίσκεται στο 4^ο χιλιόμετρο του παραλιακού δρόμου Ηγουμενίτσας - Δρέπανου, κοντά στη θάλασσα και σε υψόμετρο 20μ. Η δεύτερη στην κοινότητα Ελεούσας του νομού Ιωαννίνων, σε υψόμετρο 520μ. Η τρίτη στο 54ο χιλιόμετρο του εθνικού δρόμου Ιωαννίνων - Ηγουμενίτσας, κοντά στην κοινότητα Πλακωτής του νομού Θεσπρωτίας, σε υψόμετρο 600μ. και η τελευταία στην ημιορεινή οικολογική ζώνη κοντά στο Δήμο Πωγωνιανής του νομού Ιωαννίνων, σε υψόμετρο 1000μ. Οι μετρήσεις στις τρεις πρώτες θέσεις έγιναν τον Ιούνιο του έτους 1993 και της τελευταίας τον Ιούνιο του έτους 1995 και αφορούσαν τη βλάστηση και το έδαφος.

Σε κάθε θέση μελέτης πάρθηκαν δύο αντιπροσωπευτικές τομές βλάστησης, μήκους 25μ. η κάθε μια. Η κάλυψη και η σύνθεση της βλάστησης μετρήθηκαν με τη μέθοδο των σημείων (Cook and Stubbendieck 1986), αφού ελήφθησαν 50 σημεία σε κάθε τομή (αναγνώσεις κάθε 50εκ.). Επίσης, ελήφθησαν 5 πλαίσια σε κάθε τομή (συνολικά δέκα μετρήσεις σε κάθε θέση μελέτης), εμβαδού 0,25τ.μ. (0,50X0,50μ.) το καθένα, και στα οποία καταγράφηκαν τα φυτικά είδη που υπήρχαν.

Για τον προσδιορισμό των εδαφικών χαρακτηριστικών των θέσεων μελέτης έγιναν εννέα τομές, μέχρι εμφανίσεως του μητρικού πετρώματος, μικρού σχετικού βάθους. Οι τομές, ανά τρεις σε κάθε θέση, δημιουργήθηκαν στα πρηνή των δρόμων ή σε άλλα σημεία με τη βοήθεια σκαπάνης. Σε κάθε τομή έγινε περιγραφή των χαρακτήρων του εδάφους και πάρθηκαν δείγματα, τα οποία μεταφέρθηκαν στο Εργαστήριο για εξέταση.

Στα δείγματα αυτά μετά από ξήρανση στον αέρα και κοσκίνισμα σε σίτα 2 χλσ. προσδιορίστηκαν: η μηχανική σύσταση με τη μέθοδο Βουγιούκου, το pH σε κορεσμένο πολτό, το CaCO₃ με το ασβεστόμετρο του Bernard, ο υδατοκορεσμός από ποσότητα νερού σε ορισμένη ποσότητα εδάφους μέχρι να φτάσει στον κορεσμό, η ηλεκτρική αγωγιμότητα σε κορεσμένο πολτό, η οργανική ουσία με τη μέθοδο της υγρής καύσης με διχρωμικό κάλιο (Μέθοδος Walkley - Black).

Αποτελέσματα και συζήτηση

Κάλυψη της Βλάστησης

Τα αποτελέσματα της κάλυψης κατά κατηγορία στις τέσσερις θέσεις έρευνας, παρουσιάζονται στον πίνακα 1.

Πίνακας 1. Κάλυψη (%) κατά κατηγορία στις τρεις θέσεις έρευνας.

Θέσεις έρευνας	Κατηγορία κάλυψης				
	Βλάστηση	Ξηρή ουσία	Έδαφος	Βράχος—Λίθοι	Σύνολο
Δρέπανο	71	2	3	24	100
Ελεούσα	83	1	0	16	100
Πλακωτή	78	2	5	15	100
Πωγωνιανή	80	1	2	17	100

Παρατηρήθηκε αύξηση του ποσοστού της βλάστησης από τη θάλασσα (71%) προς την ενδοχώρα (83%) και μείωση του ποσοστού των βράχων - λίθων από 24% σε 15% αντίστοιχα. Η ξηρή ουσία και το έδαφος συμμετείχαν με μικρότερα ποσοστά στο σύνολο της κάλυψης.

Σύνθεση της Βλάστησης

Στον πίνακα 2 παρουσιάζονται τα είδη που καταγράφηκαν και η ποσοστιαία συμμετοχή τους στη σύνθεση της βλάστησης σε κάθε μια από τις θέσεις έρευνας. Η ασφάκα ήταν το κυρίαρχο είδος της βλάστησης, εκτός της θέσης Πλακωτή, όπου υπολείπονταν σημαντικά από την *Aegilops uniaristata* (37,2% έναντι 24,4%). Η συμμετοχή της διέφερε στις θέσεις έρευνας με το μικρότερο ποσοστό στην Πλακωτή και το μεγαλύτερο στην Ελεούσα, όπου αποτελούσε το 48,2% της συνολικής βλάστησης.

Πίνακας 2. Σύνθεση της βλάστησης (%) στις τέσσερις θέσεις έρευνας (Μέσοι όροι).

Είδη	Θέσεις έρευνας			
	Δρέπανο	Ελεούσα	Πλακωτή	Πωγωνιανή
<i>Phlomis fruticosa</i> L.	32,4	48,2	24,4	42,5
Αγρωστώδη	19,6	15,6	54,0	26,9
<i>Aegilops uniaristata</i> Vis.	--	--	37,2	--
<i>Anthoxanthum odoratum</i> L.	--	2,4	--	3,6
<i>Avena fatua</i> L.	--	2,4	--	3,6
<i>A. sterilis</i> L.	2,8	--	--	2,8
<i>Brachypodium distachyum</i> (L.) Beauv.	--	--	9,0	--
<i>B. pinnatum</i> Beauv.	--	--	1,3	3,6
<i>B. ramosum</i> R.& S.	1,4	--	1,3	--
<i>Briza maxima</i> L.	1,4	--	--	--
<i>Cynosurus echinatus</i> L.	--	1,2	--	1,2
<i>Dactylis glomerata</i> L.	2,8	1,2	2,6	2,4
<i>Dasyphyrum villosum</i> (L.) Cand.	2,8	1,2	--	2,8
<i>Festuca</i> sp.	--	--	1,3	5,6
<i>Hyparrhenia hirta</i> (L.) Stapf.	2,8	--	--	--
<i>Lagurus ovatus</i> L.	5,6	--	--	--
<i>Melica ciliata</i> L.	--	6,0	--	1,3
<i>Phleum pratense</i> L.	--	1,2	--	--
<i>Stipa bromoides</i> (L.) Dorf.	--	--	1,3	--
Πλατύφυλλα	48,0	36,2	21,6	30,6
<i>Asphodelus microcarpus</i> Parl.	9,9	--	--	--
<i>Gallium aparine</i> L.	1,4	2,4	--	3,6
<i>Cirsium arvense</i> (L.) Scop.	--	1,2	--	1,2
<i>Convolvulus elegantissimus</i> Miller	--	--	1,3	2,4
<i>Medicago minima</i> (L.) Bortal.	--	6,0	--	--
<i>Micromeria juliana</i> (L.) Benth. ex Reichenb.	1,4	4,8	2,6	3,6
<i>Onobrychis caput-galli</i> (L.) Lam.	--	--	1,3	--
<i>Psoralea bituminosa</i> L.	5,6	--	--	--
<i>Linum tryginum</i> L.	12,7	3,6	--	2,4
<i>Teucrium polium</i> L.	--	6,0	3,8	4,8
<i>Trifolium angustifolium</i> L.	1,4	--	2,6	--
<i>T. campestre</i> Schreber	1,4	2,4	--	--
<i>T. hirtum</i> All.	--	--	1,3	3,6
<i>T. maritimum</i> Hudson	--	3,6	5,1	--
<i>Urginea maritima</i> (L.) Baker	9,9	--	--	--
Άγνωστα πλατύφυλλα	4,2	6,0	3,8	9,0
Σύνολο	100,0	100,0	100,0	100,0

Τα αγρωστώδη ακολούθησαν την αντίστροφη ακριβώς πορεία της ασφάκας. Στην Πλακωτή ξεπερνούσαν το μισό της βλάστησης (54%), γεγονός που οφείλονταν στην έντονη παρουσία της *Aegilops uniaristata*, ενώ η συμμετοχή τους στο Δρέπανο, την Ελεούσα και την Πωγωνιανή ήταν πολύ μικρότερη (19,6% 15,6% και 22,8% αντίστοιχα). Από τα αγρωστώδη μόνο η *Dactylis glomerata* καταγράφηκε και στις τέσσερις θέσεις. Οι πλατύφυλλες πόες αποτελούσαν τη μισή σχεδόν βλάστηση στο Δρέπανο (48,0%), ακολουθούσαν η Ελεούσα με ποσοστό 36,2%, η Πωγωνιανή με 30,6 ενώ τελευταία ήταν με η Πλακωτή με 21,6%. Από τις πλατύφυλλες πόες το είδος που εμφανίστηκε και στις τρεις θέσεις ήταν η *Micromeria juliana*.

Στο Δρέπανο η βλάστηση - climax είναι η *Quercus macrolepis* Kotschy. Τώρα όμως κυριαρχούν οι ασφακόνες, όπου η ασφάκα βρίσκεται σε κατάσταση πρώιμης (πρώτης) διαδοχής μαζί με τα ποώδη είδη. Απαντούν επίσης και διάφοροι θάμνοι π.χ. (*Anagyris foetida* L., *Quercus coccifera* L., *Paliurus spina-cristi* Miller, *Spartium junceum* L.) όπως και δένδρα αλλά σε θαμνώδη μορφή (π.χ. *Pirus amygdaliformis*, *Olea europea* L.). Η έντονη παρουσία των πλατύφυλλων ποών και ιδιαίτερα των γεώφυτων *Asphodelus microcarpus* (9,9%) και *Urginea maritima* (9,9%) υποδηλώνει ότι ο ασφακώνας είναι υποβαθμισμένος εξ αιτίας των συχνών πυρκαγιών (Παπαναστάσης και Νοϊτσάκης 1992, Παντής 1987).

Στην Πλακωτή η βλάστηση - climax είναι επίσης η *Quercus macrolepis*. Τα ξυλώδη είδη που απαντώνται *Pirus amygdaliformis*, *Quercus coccifera*, *Paliurus spina - cristii*, είναι σε θαμνώδη μορφή και η έντονη παρουσία της *Aegilops uniaristata* υποδηλώνει την σοβαρή υποβάθμιση του ασφακώνα λόγω της έντονης βόσκησης (Παπαναστάσης και Νοϊτσάκης 1992).

Η βλάστηση - climax στην Ελεούσα και την Πωγωνιανή είναι η *Quercus frainetto* Tenore. Στις περιοχές αυτές απαντώνται επίσης οι θάμνοι *Crataegus monogyna* Jacq. και *Pistacea lentiscus* L.

Έδαφος

Τα εδάφη των θέσεων έρευνας εδράζονται σε ασβεστόλιθους διαφόρων γεωλογικών περιόδων. Έτσι οι ασβεστόλιθοι του Δρέπανου ανήκουν στο Τριάσιο, της Πλακωτής στο ανώτερο Ιουράσιο και Σενώνιο και των Ελεούσας και Πωγωνιανής στο ανώτερο Σενώνιο (Μαράτος 1972, Παπαναστάσης και Γώγος 1983).

Πίνακας 3. Ανάλυση δειγμάτων εδάφους που ελήφθησαν στις τέσσερις θέσεις έρευνας (Μ.Ο. τριών μετρήσεων).

Θέσεις έρευνας	Δρέπανο	Ελεούσα	Πλακωτή	Πωγωνιανή
Βάθος εδάφους (εκ.)	0,25	0,16	0,30	0,27
pH (H ₂ O)	7,0	6,9	6,6	6,8
Υδατοϊκανότητα (%)	57,8	58,7	58,3	58,2
C.E.C. EC X 10 ³ 25°C mmhos	0,92	0,92	0,95	0,97
CaCO ₃ (%)	0,78	0,95	0,42	1,31
Ολικό άζωτο (%)	4,10	4,70	4,08	4,54
Οργανική ουσία (%)	7,32	8,38	7,28	8,10
Άργιλος (%)	27	18	28	30
Ίλύς (%)	32	31	30	34
Άμμος (%)	41	50	42	36
Κλάση υφής	CL	SL	CL	CL

Από τον πίνακα 3, που δείχνει την ανάλυση των δειγμάτων εδάφους των θέσεων έρευνας προκύπτει ότι αυτά είναι μετρίως βαθιά έως αβαθή, μέτριας περιεκτικότητας σε οργανική ουσία (3,84- 4,96%), καλής μηχανικής σύνθεσης λόγω της ύπαρξης ποσότητας ιλύος και μέτριας υδατοπερατότητας (57,5-59%). Η κοκκομετρική τους σύσταση είναι ελαφριάς υφής (L - SL). Το pH είναι χαμηλότερο στην Πλακωτή και την Πωγωνιανή (6,6) και υψηλότερο στις δυο άλλες θέσεις. Η παρουσία του ελεύθερου CaCO₃ είναι πολύ μικρή ή απουσιάζει.

Ανάλυση βιοτικών και οικολογικών μορφών

Βιοτικές μορφές (βιομορφές) - Βιοφάσμα

Η βλάστηση των διαφόρων κλιματικών περιοχών της γης εμφανίζεται με διαφορετική φυσιογνωμία, η οποία είναι αποτέλεσμα της επικράτησης ορισμένων βιοτικών μορφών (βιομορφών). Αυτές είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της ιδιομορφίας των φυτικών ειδών και εκφράζουν την προσαρμοστικότητά τους στο περιβάλλον.

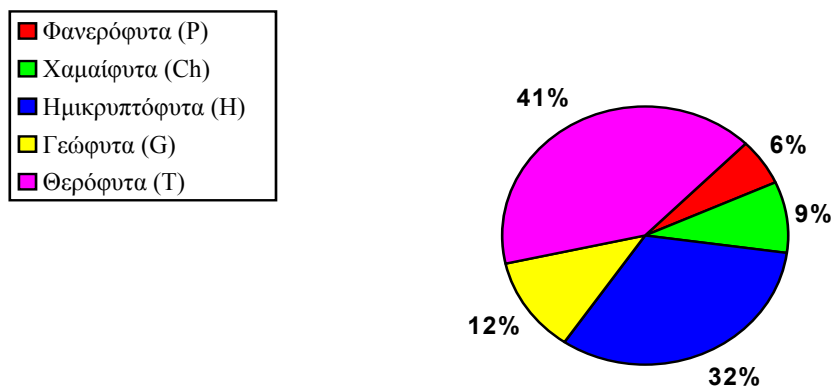
Η εκατοστιαία ποσοτική αναλογία των βιομορφών που συνθέτουν τη χλωρίδα μιας περιοχής αποτελούν το βιοφάσμα της και εκφράζει σε μεγάλο βαθμό τις κλιματικές συνθήκες που επικρατούν σε αυτή. Έτσι, σε υγρές τροπικές περιοχές με ομοιόμορφα θερμό και υγρό κλίμα υπερέχουν τα φανερόφυτα, σε ξηρές περιοχές με μεγάλης διάρκειας θερινή ξηρασία επικρατούν τα θερόφυτα, στις εύκρατες περιοχές επικρατούν τα ημικρυπτόφυτα, ενώ στις αλπικές και αρκτικές περιοχές τα ημικρυπτόφυτα και τα χαμαίφυτα.

Για την ανεύρεση των βιοτικών μορφών και τη σύνθεση του βιοφάσματος της περιοχής δεν έγινε γενική απογραφή των taxa της περιοχής, αλλά χρησιμοποιήθηκαν εκείνα τα είδη που καταγράφηκαν σε ολόκληρη τη διάρκεια της έρευνας στις πειραματικές αυτές επιφάνειες. Για τις βιοτικές μορφές χρησιμοποιήθηκε το σύστημα κατάταξης του Raunkiaer (1910), που βασίζεται κυρίως στον τρόπο που αντεπεξέρχονται τα φυτά τη δυσμενέστερη γι' αυτά χρονική περίοδο, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στη θέση και τον τρόπο προστασίας των ανανεωτικών τους οργάνων.

Με βάση τα παραπάνω εντάχτηκαν τα καταγραφέντα taxa της περιοχής έρευνας και υπολογίστηκαν τα αντίστοιχα ποσοστά. Τα αποτελέσματα παρατίθενται στην εικόνα 1.

Σ' αυτά διακρίνονται οι παρακάτω βιοτικές μορφές:

- Φανερόφυτα: Η βιομορφή αυτή αντιπροσωπεύεται με 2 taxa και με ποσοστό συμμετοχής 5,88%.
- Χαμαίφυτα: Η συμμετοχή της βιοτικής αυτής μορφής είναι με 3 taxa και ποσοστό 8,82%.
- Ημικρυπτόφυτα: Στη χλωρίδα της περιοχής έρευνας αντιπροσωπεύονται με 11 taxa και ποσοστό συμμετοχής 32,35%.
- Γεώφυτα: Η βιομορφή αυτή συμμετέχει με 4 taxa και ποσοστό 11,76%.
- Θερόφυτα: Η βιομορφή αυτή αντιπροσωπεύεται με 14 taxa και ποσοστό 41,18%.

Εικόνα 1. Βιοφάσμα των περιοχών έρευνας (αποστρογγύλωση στην πλησιέστερη ακέραια μονάδα).

Η ανάλυση των παραπάνω στοιχείων (Εικόνα 1), μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η βιομορφή των θεροφύτων (41,18%) υπερέχει των υπολοίπων βιομορφών. Ακολουθούν τα ημικρυπτόφυτα (32,35%), τα γεώφυτα με τα χαμαίφυτα (11,76%), και τέλος τα φανερόφυτα (3,23%).

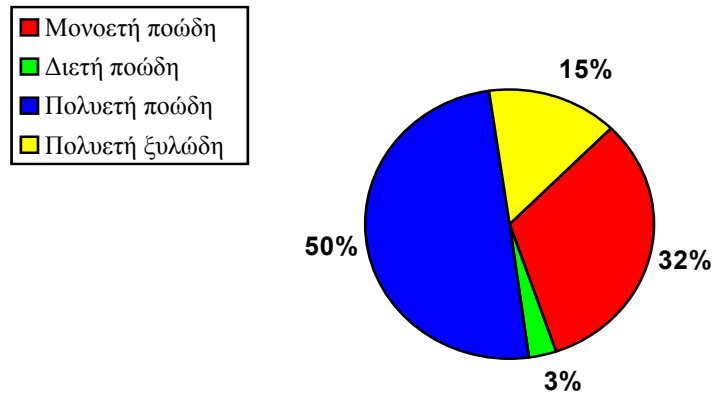
Πίνακας 4. Βιοφάσματα ζωνών βλάστησης κατά Raunkiaer.

α/α	Ζώνες βλάστησης	P	Ch	H	G	T
α	Τροπική (Σεϋχέλλες)	61	6	12	5	16
β	Ερήμων (Κυρηναϊκή)	9	14	19	8	50
γ	Παραμεσόγειος (Ιταλία)	12	6	29	11	42
δ	Εύκρατη (Στουτγάρδη)	9	3	54	17	17

Αν τα παραπάνω στοιχεία του βιοφάσματος συγκριθούν με αντίστοιχα διαφόρων ζωνών βλάστησης, όπως αυτά που προέρχονται από τον Raunkiaer (Πίνακας 4), είναι δυνατό να προσδιορισθεί ο τύπος βλάστησης της περιοχής. Το συμπέρασμα που εξάγεται είναι ότι το βιοφάσμα της περιοχής έρευνας μοιάζει πάρα πολύ με αυτό της παραμεσογείου ζώνης με ελαφρές αποκλίσεις, όπου τα θερόφυτα υπερέχουν και όπως τονίσθηκε, δηλώνουν κλίμα θεροφύτων. Οι παρατηρούμενες μικρές αποκλίσεις των ποσοστών δύνανται να δικαιολογηθούν από το γεγονός της μη πλήρους απογραφής της βλάστησης.

Οικολογικές μορφές

Με τον όρο οικολογική μορφή εννοείται η διάρκεια ζωής των φυτών που χρειάζεται για την ολοκλήρωση του βιολογικού τους κύκλου. Η κατανομή των taxa της χλωρίδας της περιοχής έρευνας στις διάφορες οικολογικές μορφές παρουσιάζονται στην εικόνα 2.

Εικόνα 2. Οικολογικές μορφές ανάπτυξης για τις περιοχές έρευνας (αποστρογγύλωση στην πλησιέστερη ακέραια μονάδα).

Από τα στοιχεία αυτά εξάγεται το συμπέρασμα ότι τα πολυετή ποώδη αντιπροσωπεύονται στους ασφακόνες με 17 taxa και ποσοστό 50,00%. Ακολουθούν τα μονοετή ποώδη με 11 taxa και ποσοστό 32,35% και τα πολυετή ξυλώδη με 5 taxa και ποσοστό 14,71%. Τέλος, στα διετή ποώδη βρέθηκε 1 taxon και το ποσοστό ήταν 2,94%.

Βιβλιογραφία

- Cook and Stubbendieck. 1986. Range research. Basic problems and techniques. Soc. Range Manage., Denver. Co. U.S.A.
- Μαράτος, Γ. 1972. Γεωλογία της Ελλάδος. Αθήνα.
- Παντής, Γ. 1987. Δομή, δυναμική και διαχείριση των ερήμων ασφοδέλων της Θεσσαλίας. Διδακτορική διατριβή. Α.Π.Θ. Θεσσαλονίκη.
- Παπαναστάσης, Β.Π. 1976. Ο ρόλος του πυρός και της βοσκήσεως υπό των προβάτων εις τους ασφακόνες Θεσπρωτίας. Κ.Δ.Ε.Β.Ε. Δελτ. 81. Θεσσαλονίκη.
- Παπαναστάσης, Β.Π. και Α.Μ. Γώγος. 1983. Συμβολή στη διάκριση και αξιολόγηση των λιβαδιών της χαμηλής ζώνης της Δυτικής Ηπείρου. Δασική Έρευνα, 2 (IV): 93-129.
- Παπαναστάσης, Β.Π. και Β. Νοϊτσάκης. 1992. Λιβαδική Οικολογία Θεσσαλονίκη.
- Raunkiaer, C. 1910. Statistik der Lebensformen als Grundlage für die biologische Pflanzengeographie. Beihefte zum Bot. Centralbl. XXVII (1): 171-206.

The structure of plant community in *Phlomis fruticosa* L. ecosystem

S. S. Kandrelis

Department of Animal Production, School of Agricultural Technology,
T.E.I. of Epirus, 451 00 Arta

Summary

The structure of the plant community in a *Phlometum* ecosystem was analyzed from data collected from four different sites in western Epirus during the years of 1993 and 1995. To determine the floristic composition, measurements of vegetation, were used in order to estimate its composition, while for the determination of the soil characteristics nine profiles have been studied until the parent material was found. According to the data of taxa, biotic and ecological forms were determined. From the analysis it was found that therophytes were the dominant plants (41.18%) due to the arid and warm climate prevailed, while the dominance of the perennial herbaceous species (50%) shows their ability to survive in the xerothermic conditions.

Key words: Western Epirus, vegetation, life forms, ecological forms.